

извѣдрило и наченало да грѣе слънцето. Влайковото лице полѣка-лѣка хванало да са размива, да са изѣсня като небето. Баща му го извелъ край града на полето, и хубавата вѣдрина, хладовината, църтеніето на птичкытѣ, зеленината на моравата, хубавытѣ миризмы, които бѣхъ напълнили въздуха, докарахъ му разтуха и възвърнахъ вѣселбата въ сърцето му.

„Не забѣлѣзвашъ ли, казва тогаз баща му, голѣмата промѣна, която станѣ въ сѣко створение? Припомни си тѣжовнытѣ образы, които забикаляхъ вчера очитѣ ни: земята, напукана отъ голѣма суша, бѣше зѣпнала; цвѣтіята бѣхъ повѣхнали и клюмнали къмъ земята; сѣко растение сѣкашъ че са срастеше; сичко бѣше изнемоцѣло, посърнало. Кой докара тази ненадѣйна хубава промѣна знаешъ ли?

— Дѣжда, който паднѣ днесъ, отговори въ Влайко. Тѣзи думы го боднали силно, щомъ гы изрѣкалъ: зачървилъ са отъ срамъ, като позналъ, че е немалъ правдина да реве, дѣто дѣждовното време му развалило разходката. Баща му не му казалъ нищо по-много, оставилъ го самичъкъ да размысли, че трѣба други пѣтъ да не жели своето си добруваніе за общото добро на челоувѣщината.